ఫోర్త్ డైమెన్షన్

రాజా కాస్సేపు సిగరెట్టు ధూపం సహాయంతో దీర్ఘంగా ఆలోచించి, 'మన సాహిత్యం అంతా బాగానే ఉందిగాని, దానిమీద ఐన్‌స్టయిన్ ప్రభావం ఇంకా పడ్డట్టు కనిపించదు' అన్నాడు.

"అంటే?" అన్నాను.

అప్పటిదాకా మేం ఆధునిక సాహిత్యం గురించి అనేక విషయాలు మాట్లాడుకున్నాం. నాకూ, రాజేశ్వరరావుకూ ఏనాడూ అభిప్రాయాలు కలవ్వు. అందుకేనేమో చర్చలు ఇద్దరికీ ఉపయోగకరంగా ఉంటాయి. 'అందరూ కంకరైన చోట రోడ్డుండదు' అంటాడు రాజా. ఆ విషయంలో నేను 'నీతో కంకరే' అంటాను.

మా అభిప్రాయభేదాలు వివరించటానికిది చోటు కాదనుకోండి.

"కథానికలు రాయటానికి పదేళ్ల లైసెన్సులు జారీ చెయ్యాలి. ముసిలాళ్లు కథానికలు రాయగూడదు. కథానిక యువకుల సొత్తు. కథానికలో వేడీ, ఘాటూ, పదునూ వగైరాలుండాలి. అంచేత ప్రతి కథకుడూ తన పదేళ్ల లైసెన్సుకు కాలదోషం పట్టగానే నవలలో ఏవో రాసుకోవాలి. ఆడవాళ్లకీవిషయంలో హెచ్చు సెన్సున్నది. వాళ్లు రెండు మూడేళ్లు కథలు రాశాక నవలలు ప్రారంభం చేస్తారు. మగాళ్లు మరీ జిడ్డు" అన్నాడు రాజా.

నేను సహజంగానే ఒప్పుకోలేదు. కథానికలు ఎవరైనా రాయొచ్చునన్నాను. అది అసలు సాహిత్యమే కాదన్నాను. వంట పది నిమిషాలు ఆలస్యమైతేనో, రైలు రావటానికింకా పావుగంట ఉందన్నప్పుడో కాలక్షేపానికి చదివేది కథానిక అన్నాను. ఏ యుగంలోనూ, ఏ కథానికా ప్రపంచాన్ని తల్లకిందులు చేసినట్టు దాఖలా లేదన్నాను.

తరవాత మనుషులు కథానికలు ఎందుకు రాస్తారు, కథానికా రచనకు ప్రేరేపకాలేమిటి, ఏయే ప్రభావాలు కథానికలలో ప్రతిబింబితాలవుతాయి? ఇత్యాది విషయాలను గురించి నేనూ, రాజా అభిప్రాయభేదాలను ఒకరికొకరు తెలుపుకుంటున్నాం. ఇందులోకి ఐన్‌స్టయిన్ ఎందుకు వచ్చాడో నాకర్థం కాలేదు.

"మధ్యలో ఐన్‌స్టయిన్ ప్రభావం దేనికి?" అన్నాను.

"థియరీ ఆఫ్ రిలెటివిటీ – సాపేక్ష సిద్ధాంతం, ఫోర్త్ డైమెన్షన్ మన కథలలో కనబడవు" అన్నాడు రాజా, అందుకే కథా సాహిత్యం పతనమైపోతున్నట్లు.

"ఫోర్త్ డైమెన్షనంటే కాలమనేనా నీ ఉద్దేశం? మన కథల్లో కాలం లేదంటావా ఏమిటి? ఇంకా నయం!" అన్నాను.

"ప్రీస్ట్లీ రాసిన టైమ్ ప్లేస్ చదివావా? చదవలేదు, మరి మాట్లాడకు" అన్నాడు రాజా.

ఇట్లా అనటం, వాడి నోరు ముయ్యటం ఇద్దరికీ పరిపాటే. కొన్ని కొన్ని విషయాలు వివరించటం మనకు అసాధ్యమైనప్పుడు ఉదాహరణ చెప్పి అవతలివాడి నోరు ముయ్యటం తేలిక. "నీకు షేక్స్పియర్ సానెట్స్ నిజంగా అర్థమయాయా? లేదు, ఇక దబాయించకు! రాఘవ పాండవీయం చదివావా? చదవలేదు, మరి నోరెత్తకు" ఇలాంటి బుకాయింపులు మాకిద్దరికీ అలవాటే.

"నన్ను ప్రీస్ట్లీ పేరు చెప్పి భయపెట్టకు. కాలం అనేది లేని కథ ఏదో చెప్పు" అని రాజాని నిలవేశాను.

"నువ్వు చెప్పేది సింపుల్ టైమ్. కాని నేను చెప్పేది కాలం కూడా కథలో పాత్ర కావాలని" అన్నాడు రాజా.

"నాకర్థమయింది. అదేదో సినిమాలో చూపించారులే. హీరో చావుబతుకుల్లో వుంటాడు. డాక్టరు వచ్చి చూసి అరగంటలో ఫలానా ఇంజెక్షనివ్వకపోతే బతకడని చెబుతాడు! ఆ ఇంజెక్షను తేవాలంటే ఒక కొండా, ఒక నదీ దాటి రైలుమీదా, కారుమీదా, గుర్రాలమీదా వెళ్లాలి. హీరో స్నేహితుడు తీరా అంతదూరమూ వెళ్లేసరికి షాపువాడు షాపుకు తాళం వేసి వెళ్లిపోబోతూ రేపు రమ్మంటాడు. కథానాయకుడి స్నేహితుడు ఏడుస్తూ పరిస్థితి చెబుతాడు. షాపువాడు కూడా ఏడ్చి, దుకాణం తెరచి మందిచ్చి నూరు రూపాయల నోటు తీసుకుంటాడు. కథానాయకుని స్నేహితుడు కారెక్కి వస్తుండగా దారిలో పెట్రోలయిపోవటమో ఏదో జరుగుతుంది. అంతదాకా నిర్మానుష్యంగా ఉన్న రోడ్డుమీద వందకార్లు పరుగెత్తుతాయి. కాని, హీరో స్నేహితుడు ఎంతగా చేతులు ఊపినా ఒక్క రాస్కెల్ కూడా కారు ఆపడు. ఇట్లా పది నిమిషాలు అయిపోయాక ఎవరో మంచివాడు మంచి కారును ఆపి, మనవాణ్ణి ఎక్కించుకుంటాడు. ఈలోపల ఆస్పత్రిలో గడియారం రయిమని తిరిగిపోతూ ఉంటుంది. డాక్టర్ హీరో నాడి చూసి లాభం లేదన్నట్టు తల ఆడిస్తుంటాడు. ఇంతలో అరగంటా అయేపోతుంది. హీరోయిన్ కెవ్వున అరిచి మూర్ఛపోతుంది. ఇంతలో రొప్పుతూ రోజుతూ హీరో స్నేహితుడు వచ్చి డాక్టరుకు ఇంజెక్షనిస్తాడు. డాక్టరు విచారంగా గడియారం కేసి చూపించి నాలుక చప్పరిస్తాడు. కథానాయకుడి మిత్రుడు తన గడియారం చూపించి, అరగంట పూర్తికావటానికింకా అర నిమిషం ఉన్నదంటాడు. డాక్టరుకు పోతున్న ప్రాణం కాస్తా తిరిగి వస్తుంది. ఇంజెక్షనిచ్చేస్తాడు. హీరో లేచికూచుంటాడు. హీరోయిన్ కూడా లేచికూచుని ఆనందబాష్పాలు రాలుస్తుంది —"

"షటప్! షటప్!" అని రాజా పెద్దగా అరిచాడు. మంచి టైమ్ కథ చెప్పాను. వాడికి నచ్చలేదు. నేనేం చెయ్యను!

రాజా కొంచెంసేపు ఆలోచించి, "నేనెప్పుడో ఒక నవల చదివాను. అందులో పదహారో శతాబ్దివాడొకడు ఇరవయ్యో శతాబ్దిలో ఉండిన ఒక పిల్లను ప్రేమిస్తాడు. వాడా ప్రేమతోనే జీవిస్తాడు. 'టు ది వుమన్ ఐ నెవర్ మెట్' అని టోస్ట్ చేస్తుంటాడు. అదోరకం టైమ్ కథ" అన్నాడు.

"అటువంటి కథ నీ మొహంలా ఉంటుంది" అన్నాను. వాడన్నది కాదనక ఎట్లాగూ తప్పదు. పైగా మాటలనటంలో ఆత్మద్రోహం ఏమీలేదు కూడాను.

"ప్రతివాడికి ఆదర్శ ప్రేయసి కాదగిన మనిషి ప్రపంచంలో ఎప్పుడో ఒకప్పుడు, ఎక్కడో ఒకచోట ఉండనే వచ్చు. ఆ ఇద్దరికీ మధ్య నాలుగొందల ఏళ్ల తేడాయే కాదు. నాలుగొందల మైళ్ల తేడా ఉన్నా కూడా అది ట్రాజెడీయే. నీకు ఆదర్శ ప్రియురాలు కాదగిన మనిషి నాలుగిళ్ల అవతలే ఉండి కూడా నీకు అందకపోవచ్చు. అదీ ట్రాజెడీయే" అన్నాను.

నా మాటలు రాజా వినిపించుకున్నట్టు లేదు. వాడింకేదో ఆలోచిస్తూ చాలాసేపు వుండిపోయి చివరకు "ఫోర్త్ డైమెన్షన్ అంటే కాలం, చాలా పవిత్రమైనది. ఒక క్షణం క్రితం యాభై మైళ్ల వేగంతో కారు వెళ్లిపోయిన దారిలోకి మనం అడుగుపెడితే మనకే ప్రమాదం ఉండదు. ఆ క్షణం మనని కాపాడుతుంది" అన్నాడు.

"రబ్బిష్! మనని మనమే కాపాడుకుంటాం! కారు వెళ్లాకనే మనం దాని దారిలోకి అడుగుపెడతాం" అన్నాను.

రాజా ఎందుకో నవ్వాడు.

"అందరికీ అంత శక్తి ఉండదు తమ్ముడూ, కొందరు కాలానికి బలి అయిపోవటం మనం రోజూ పత్రికల్లో చూడటం లేదా?" అన్నాడు.

"అవును. అది కూడా సినిమాల్లో చూస్తూనే ఉన్నామే. కథానాయిక ఉప కథానాయకుడితో ఏదో మాట్లాడుతూ ఉంటుంది. కథానాయకుడు కాలం కలిసిరాక అటుగా వచ్చి తన ప్రేయసి, లేక భార్య అనే మాటలలో రెండే రెండు వింటాడు. తన ప్రేయసి, లేక భార్య కులట అనుకుంటాడు. మరి రెండు మాటలు వింటే ఈ అపార్థానికి అవకాశం ఉండదు. కాని కాలం, డైరెక్టరు రూపంలో తటస్థపడి, ఆపై రెండు మాటలూ విననీకుండా అక్కణ్ణుంచి పంపేస్తుంది. ఏమిటి ఫలితం? చిత్రం మరో పన్నెండు రీళ్లు నడుస్తుంది" అన్నాను.

"షటప్! షటప్!" అని మళ్లీ పాత ఇన్సల్ట్ చేశాడు రాజా.

అదే మా మధ్య ఉన్న గమ్మత్తు. ఒకరు చెప్పింది ఒకరం ఆమోదించలేం సరికదా! ఒకరు చెప్పినది రెండోవాడు బలపరచటానికి యత్నించినా ఒప్పుకోం.

"టైమ్ లాగ్!" అన్నాడు రాజా.

"టైమ్ లాప్స్ అంటారు. ఒక టైప్‌గానీ, డిసాల్వ్‌గానీ వేసి చూపించవచ్చు" అన్నాను, ఇంకా సినిమాలను గురించే ఆలోచిస్తూ.

"నీ సినిమా గొడవ మానేస్తావా లేదా? నేను నీకో టైమ్‌లాగ్ రొమాన్స్ చెప్పబోతున్నాను!" అన్నాడు రాజా.

"తప్పకుండా చెప్పు. కానీ, మాటల సందర్భంలో టైమ్‌లాగ్ రొమాన్సంటే ఏమిటో నాకు కాస్త అర్థమయ్యేటట్లు చెయ్యి. ఆ మాటే నాకు అయోమయంగా ఉంది. టైమ్‌లాప్స్ రొమాన్సయితే; సెన్సారు వాళ్లకు దొరక్కుండా!" అన్నాను.

రాజా నాకేసి తీక్షణంగా చూశాడు. చేసేదిలేక నేను తగ్గిపోయాను.

"నా జీవితంలో రొమాన్సు లేదని మీ అందరి అభిప్రాయమూనూ, అవునా?" అన్నాడు రాజా.

"అబ్బే! ఛీఛీ!" అన్నాను మర్యాదకు. రెండో ఆటకు హాలు సగం ఖాళీగా ఉండే పిక్చరులాంటి తన జీవితంలో కూడా ఒక రొమాన్సు ఉన్నట్టు రాజా నన్ను నమ్మించబోతున్నాడని నాకు అనుమానం తగిలింది. పోనీ చెప్పనీ, పత్రికల్లో ఎన్ని అబద్ధపు రొమాన్సు కథలు చదువుతున్నాం కాదు? పాపం, రాజా నలభయ్యో పడిలో పడ్డాడు. ఇంకా వాడి జీవితానికి భవిష్యత్తులో రొమాన్సుండే మాట కల్ల. అంచేత వెనక్కి తిరిగి చూచుకుని ఏదో డిస్కవరీ చెయ్యాలి. అందువల్ల వాడికి తృప్తి కలిగేటట్టయితే నేనెందుకు కాదనాలి? నేనెట్లాగూ వాడు చెప్పేది నమ్మబోవటం లేదు. కానీ, ఆ సంగతి పైకి తెలియనివ్వను.

"నీకు ఇందిర తెలుసా?" అన్నాడు రాజా.

"ఏ ఇందిర?" అన్నాను.

"తొంభైమంది ఇందిరలున్నట్టు అడుగుతావేం? తెలీకపోతే తెలీదని చెప్పు. నాకీ నటనలు పనికిరావు" అన్నాడు రాజా.

తాను కల్పనలు చెయ్యబోతూ నన్ను ఇంతమాట అనటం నాకేమీ బాగాలేదు.

ఇందిరంటే మా అమ్మకు మేనమామ మనమరాలు. మా అమ్మకు ఇద్దరు మేనమామలు. వాళ్లిద్దరికీ నలుగురు కూతుళ్లు. ఆ నలుగురు కూతుళ్లకు మళ్లీ ఆరుగురు కూతుళ్లు. వాళ్లలో ఇందిర ఒకతె. నాకన్నా మూడేళ్లో ఏమో పెద్దది. నా అయిదో ఏట అనుకుంటాను. మేము రెండుమూడు నెల్లపాటు దోస్తీగా తిరిగాం. ఇందిర తండ్రిది మా వూరు కాదుగానీ, మా వూళ్లో పని సంపాదించి, నాలుగొందల గజాల స్థలం సంపాదించి ఇల్లు కూడా కట్టుకున్నాడు. ఆ ఇల్లు కట్టటం నాకు జ్ఞాపకం. అప్పటికి నాకు రెండో ఏడట. అంత చిన్న వయసులో జరిగినది నాకు జ్ఞాపకం ఉన్నదంటే ఎవరూ నమ్మలేరనుకో.

నా అయిదో ఏట ఇందిర తాత చచ్చిపోయాడు. చాలా చెడ్డ నక్షత్రం. నా నలభై రెండేళ్ల జీవితంలో మంచి నక్షత్రాన ఎవరుగానీ చావగా నేను వినలేదు. సరే, ఇందిరా వాళ్లు రెండున్నర మాసాలు ఇల్లు పాడుబెట్టి మా ఇంటికి వచ్చి వున్నారు.

నాకు ముందూవెనకా ఎవరూ లేరుగా. ఒంటరి బతుకు! అలాంటప్పుడు ఇందిర సావాసం దొరకటం నాకు చెప్పరాని సంతోషమయిందనుకో.

నాలాగే ఇందిరక్కూడా ఎవరూ లేరనుకుంటాను. దాని తమ్ముడు ఏడెనిమిది నెలల పసిగుడ్డు. వాడే తాత గండాన పుట్టాడన్నారు.

ఇందిర నాకన్నా మూడేళ్లు పెద్దదైనా ఆ వయసులో నా ప్రాణానికి అడ భీష్ముడిలాగా పెద్ద దిక్కులా ఉండేది. అంటే ఇందిర నాకు తోడేగాక రక్షణ కూడాను. ఇందిర రాకముందు నేను మా అమ్మకు చూపుమేరలో ఉంటూ ఉండవలసొచ్చేది. ఇందిర వచ్చాక నా మెడకు కాస్త పొడుగైన పలుపుతాడు తగిలించినట్టయింది. "కాస్త వాణ్ణి చూస్తూండవే ఇందిరమ్మ తల్లీ!" అని హెచ్చరించాక అమ్మక్కూడా పెద్ద బరువు దిగిపోయినట్టుండేదనుకుంటాను.

ఇంతేకాదు, ఇందిర నాకు సౌందర్యాన్వేషణ నేర్పింది. మా ఇంటిచుట్టూ ఉండే ఆవరణలో పెరిగిన రకరకాల పిచ్చి మొక్కలలో కొన్నిటి ఆకులు ముగ్గేసినట్టు ఎంత చక్కగా ఉన్నాయో. కొన్ని పిచ్చిమొక్కల పూలు కోసి, అరిచేతిలో పెట్టుకు చూస్తే ఎంత చిత్రంగా కనిపిస్తాయో చూపింది. ఆరుద్ర పురుగుల్ని నేనెప్పుడూ చూడలేదంటే, వాటికోసం నన్నేసుకుని తెగ వెతికింది. ఒకదానిమీద ఒకటి ఎక్కి ప్రయాణంచేసే గాజు పురుగుల్ని చూపించింది.

ఆ రెండున్నర మాసాలూ నాకు ప్రపంచమంతా వింతలమయంగానూ, వినోదాల మయంగానూ గడిచింది.

ఆ తరవాత ఇందిరావాళ్లు వాళ్ల ఇంటికి పుణ్యాహవాచనం చేయించుకుని వెళ్లిపోయారు! నా జీవితం ఒక్కసారిగా బోసిపోయింది. మా దొడ్లో నాకు ఒక్క ఆకర్షణా కనబడలేదు. పైపెచ్చు ఇదివరకుకన్న చాలా నీరసంగా అనిపించింది.

నేను పొందిన ఆనందానికి కారణం ఇందిరేనని నేను ఆ వయసులోనే గ్రహించాను. దాన్ని ఎవరన్నా ప్రేమ అంటారో లేదో నాకు తెలీదు. నేను మట్టుకు ప్రేమనే అంటాను. ఎందుకంటే అది చిన్ననాటి మమకారాలల్లే క్రమంగా అంతరించి పోలేదు. కాలం దాన్ని చెరిపెయ్యలేదు. కాని, అంతకన్నా పెద్ద దుర్మార్గమే చేసింది.

తరవాత మూడేళ్లకు కాబోలు ఇందిరకు పెళ్లి అయింది. ఇందిరను కల్యాణం బొట్టుతో ఇంత పెద్ద పూలజడతో పెళ్లిపీటలమీద చూసినప్పుడు నాకేదో అన్యాయం జరిగిందనిపించింది. అన్యాయం నాకు కాదు– ఇందిరకే. ఇందిర చక్కగా పరికిణీ, పొట్టిచేతుల చొక్కా, వాలుజడా వేసుకు తిరుగుతుంటే ఎంతో బాగుండేది. అటువంటిదానికి చీరెకట్టి ఒక ఆవిడల్లే తయారుచేశారు. ఎబ్బెబ్బే అనుకున్నాను. మా అమ్మావాళ్లు 'చిన్న ముండ ఎంత ముద్దొస్తున్నదో!' అంటే నాకు ఆశ్చర్యమయింది. 'వీళ్లకు కళ్లు లేవా?' అనుకున్నాను.

పెళ్లికొడుకు అంత బాగాలేడని అందరూ గుసగుసలాడారు. నాకు మాత్రం మహా రోతగా ఉన్నాడు. వాడు ఇందిరను 'ఏయ్... ఇదిగో!' అని పిలుస్తాడని ఊహించుకుంటే నాకు రక్తం ఉడికిపోయింది. నాకప్పటికి ఎనిమిదో ఏడు.

పెళ్లి అయిన కొద్దిరోజులకో, ఒకటిరెండు వారాలకో మా నాన్నకు బందరులో ఉద్యోగమయింది. స్కూలు మేస్టరు. ఇల్లు అద్దెకిచ్చి బందర్లో కాపరం పెట్టాం. అక్కడ నా కళ్లు అస్తమానమూ

ఇందిరను పోలిన పిల్లకోసం వెతికేవి. ఒకత్తెకూడా కనబడేది కాదు. ఇంకో చిత్రమేమిటంటే, నేను ఇందిరను జ్ఞాపకం తెచ్చుకున్నప్పుడల్లా పెళ్లికూతురు రూపమే జ్ఞాపకం వచ్చేది. అదికూడా ఒకేఒక స్నాప్ షాట్. ఇందిర ప్రొఫైల్. దాని మొహంమీద దీపారాధన వెలుగులాంటిదేదో పడి, దాని ముక్కు, నున్నటి చెక్కిళ్లూ మెరుస్తున్నాయి. ఎవరో ఏదో అంటే చిరునవ్వు నవ్వే గర్వం మొహం. తళతళా మెరిసే పలువరుస. లిప్‌స్టిక్ వేసినట్టుగా పెదవులు. ఇందులో నా మనసు చేసుకున్న కల్పన ఎంతో నాకు చచ్చినా తెలియదు. ఎప్పుడు ఇందిర మాట అనుకున్నా పెళ్లప్పుడు దాని ఈ అవతారం చూసి ఎందుకు అసహ్యపడ్డానో నాకు అర్థం కాలేదు. నేను చిత్రకారుణ్ణయితే నా మనసులో ఉన్న ఆ దృశ్యాన్ని బొమ్మవేసి గోడకు వ్రేళ్లాడగట్టి ఉందును.

మొదటి ఏడు వేసవి సెలవులకు మా ఊరు వెళ్లాం. కాని, నేను ఇందిరను చూసినట్లు జ్ఞాపకం రావటం లేదు. ఇందిరా వాళ్లు ఏ ఊరైనా వెళ్లారో లేకపోతే ఇందిరను చూసినా నాకు గుర్తులేదో ఇప్పుడు చెప్పలేను.

ఆ మరుసటేడు మాత్రం ఇందిర పెద్దమనిషయిందని బందరుకు వార్త అందటం నాకు బాగా గుర్తు. మా నాన్న వేదాంత ధోరణిలో 'నిన్నగాక మొన్న పుట్టినట్టున్నది. అప్పుడే పెద్దమనిషయింది. రేపీపాటికి బిడ్డ తల్లి కూడా అయి కూర్చుంటుంది' అన్నాడు.

'అప్పుడే అంటారేమిటి? దానికి పదమూడు వెళతాయో వెళ్లాయో కూడాను!' అన్నది అమ్మ.

ఆ యేడే ఏదో పర్వం వచ్చింది. ఇందిరా, వాళ్లమ్మా, నాన్నా, తమ్ముడూ, సముద్ర స్నానానికి బందరొచ్చి మా ఇంట్లో దిగారు. అందరికీ మంచాలు లేవు. మగవాళ్లకూ నాకూ మంచాలు వేసి, మిగిలినవాళ్లకు అమ్మ చాపలు పరిచింది.

ఇందిరను చూస్తే నాకు ముట్టయిన ఆడవాళ్లు జ్ఞాపకం వస్తున్నారు. పెద్దమనిషి కావటమంటే ఏమిటని అడిగితే ముట్టుకావటం లెమ్మని అమ్మ చెప్పింది. పైగా ఓణీలు వేసుకుంటూ ఆ ఇందిర పెళ్లికూతురప్పుడంత అందంగా లేదు. అసలే నా మనస్సు గొడవగా ఉంటే, ఇందిర, 'ఇంత మంచమ్మీదా నువ్వొక్కడివే పడుకుంటావా? జరుగు!' అని గదమాయించి నన్ను పక్కకు నెట్టి మంచంమీద పడుకుంది.

నాకు ఒళ్లంతా కంపరమెత్తింది. చెప్పొద్దూ! 'నా మంచంమీద నువ్వు పడుకోవద్దు. పో... పో!' అని అరిచాను. 'ఏమిట్రా ఆ అఘాయిత్యం?' అని అమ్మ నన్ను కోప్పడింది. నాకు ఏడవాలనిపించింది. ఆ రాత్రి ఎట్లా నిద్రపట్టిందో నాకే తెలీదు. ఒక రాత్రివేళ ఎవరో తన్నినట్టు మెలకువొచ్చింది. ఇందిర నన్ను చేత్తో గట్టిగా తనకేసి అదుముకుని నిద్రపోతున్నది.

ఎంత అసహ్యం వేసిందో నువ్వూహించలేవు. ఇందిర రొమ్ము నా చేతికి మెత్తమెత్తగా నొక్కుకుని ఉన్నది. పళ్లు బిగబట్టి కసిగా ఇందిరను ఎడంగా తోసేసి, గోడకేసి తిరిగి ఇంచుమించు గోడను కరుచుకుని నిద్రపోయాను.

తెల్లారుఝామున లేచి అందరమూ సముద్రస్నానానికి వెళ్లాం. ఆ రోజుల్లో నాకు స్త్రీ ద్వేషం చాలా ఉండేదనుకుంటాను. ఏ వయసు వాళ్లయినా సరే, తడిబట్టలు ఒంటినంటుకుని కనిపిస్తే వాంతి అయినట్టుగా ఉండేది. నాకెంతో ఇష్టమైన ఇందిరను అట్లా చూడవలసొస్తే ఎంత బాధ కలిగిందో ఊహించుకో.

ఆ తరవాత నేను మళ్లీ ఇందిరను చూసింది నా పెళ్లప్పుడే. అప్పటికి ఇందిర మూడేళ్లుగా మొగుడితో కాపరం చేస్తున్నది.

ఈ లోపల నేను చాలా మారాను. ముఖ్యంగా కాలేజీలో అడుగుపెట్టగానే నాకు సెక్సులో కొంత ఆసక్తి కలిగింది. ఎంతమారినా ఇందిరను మాత్రం మరిచిపోలేదు. ఈసారి ఇందిర నాకు జ్ఞాపకం వస్తే నామీద నాకే అసహ్యం వేసేది. ఆ రోజు బందరులో నేను ఇందిరను ఎందుకు తోసేశాను? నాకేం దయ్యంపట్టింది? నాకు ఆవగింజలో అరభాగం బుద్ధి ఉంటే ఇందిరను మరింత గట్టిగా అదుముకుని పడుకుని ఉండనా? అటువంటి అవకాశం మళ్లీ ఈ జన్మలో వస్తుందా? అందులోనూ నాకెంతో ఇష్టమైన ఇందిర! నన్ను నేను ఎన్నిసార్లు తిట్టుకున్నానో, శాపనార్థాలు పెట్టుకున్నానో చెప్పలేను.

నా పెళ్లికి ఇందిర వచ్చింది, చంటి పిల్లనెత్తుకుని. 'ఏం పెళ్లికొడకా, ఎట్లా ఉన్నావు? మా పాపాయిని చూశావా?' అంటూ నా దగ్గిరకొచ్చింది. నాకు పసిగుడ్డను చూసినా, బాలింతరాళ్లను చూసినా వొళ్లు కంపరం ఎత్తుతుంది. పిల్లను నా చేతికివ్వబోయింది. నేను దయ్యంపట్టినట్టు 'వద్దు వద్దు' అంటూ వెనక్కు తగ్గాను. ఇందిర కళ్లలో నీళ్లు తిరిగినంత పని అయినట్టు నాకు అనుమానం. 'నేనంటే నీకెంత అసహ్యం!' అని చిన్నగా అని ఇందిర వెనక్కు తిరిగి వెళ్లిపోయింది.

ఇందిర దూరంగా వెళ్లిపోవడం నాకెంతో రిలీఫయింది. కాని, ఇందిరంటే నాకు అసహ్యమన్న మాట శుద్ధ అబద్ధం. సముద్ర స్నానానికి వచ్చిన ఇందిరను నేను వారానికి ఒకటీరెండు సార్లు జ్ఞాపకం చేసుకుంటూనే ఉన్నాను. కాని, ఈ పచ్చి బాలింతరాలితో ఆ మాట ఎట్లా చెప్పను?

నా పెళ్లి ముగిసి, బంధువులంతా వెళ్లిపొయ్యాక, అమ్మ అదీఇదీ మాట్లాడుతూ 'ఇందిర కూతురుకన్నీ అటువేపు పోలికలే వచ్చాయి. తల్లి పోలికొస్తే బాగుండేది. ఆడపిల్ల కూడాను' అన్నది.

చప్పున నా ఎదట ఇందిర అవతారం ప్రత్యక్షమయింది. బంగారు బొమ్మలాగా నాకు ఇంతదూరంలో నిలబడిన బాలింతరాలు. మిసమిసలాడే ఒళ్లు. తలంటిపోసుకున్న జుట్టు, జుట్టునుంచి సాంబ్రాణి పొగ వాసన కూడా నాకిప్పుడు కొడుతున్నది. నా మనస్సులో ఉన్న ఈ దృశ్యాన్ని ఎన్ని గంటలు చూసినా నాకు తనివి తీరటం లేదు. ఎదురుగా మనిషి నిలబడి ఉన్నప్పుడు నా బుద్ధి ఏంగడ్డి తింటున్నది? ఎంత ఆలోచించినా నా ప్రవర్తన నాకు అర్థం కాలేదు.

ఆ తరవాత రెండు మూడేళ్లపాటు నేను ఇందిరను ఆ బాలింత రూపంతో తప్ప జ్ఞాపకం చేసుకోలేకపోయాను.

మా నాన్న బందరు ఉద్యోగం మాని మా ఊరికి తిరిగొచ్చేశాడు. కొత్తగా పెట్టిన స్కూల్లో పని దొరికింది. నేను బియ్యేతో చదువుకు స్వస్తి చెప్పి, ఏంచెయ్యాలో ఇంకా తేల్చుకోలేదు. ఆ రోజుల్లోనే నాకు టైఫాయిడ్ తగిలింది. డబుల్ సెషన్. చచ్చిబతికాను. అప్పటికింకా క్లోరోమైసిటిన్ లేదు. దాదాపు నలభై రోజులపాటు నాకు ప్రపంచంతో సంబంధం లేదు. కలలనిండా ఇందిరే. ఇందిరతో ఏదో చెప్పాలని! అదేమిటో తెలీదు. ఇందిర ఎదురుగానే ఉన్నా చెప్పవలసిందేదో చచ్చినా జ్ఞాపకం రాదు. ఆ హెల్ప్‌లెస్‌నెస్ చెప్పటానికి వీల్లేదు.

తీరా నేను కోలుకునేసరికి ఇందిర ప్రత్యక్షం – ఏడెనిమిది నెలల కడుపుతో. ఈసారి ఇందిర కళ్లలో నీరు స్పష్టంగానే కనబడింది నాకు. 'నిక్షేపమంటి వాడివి – ఎట్లా అయిపోయావు?' అన్నది ఇందిర కళ్లు తుడుచుకుంటూ.

ఎట్లా అయిపోయానో నాకు తెలీదు. కానీ, నా ఒంట్లో మాత్రం చాలా బాగున్నది. మామూలుగా ఆరోగ్యంగా ఉన్నప్పుడు కూడా అటువంటి శరీరోల్లాసం కలగదు. పడిలేచిన మీదట శరీరం అతివేగంగా కోలుకోవటం నాకు తెలుస్తున్నది.

కానీ, ఇందిర ఇంత పెద్ద కడుపుతో నన్ను పరామర్శించ రావాలా? ఆ బాలింతరాలి రూపంలోనే రాగూడదూ, ఇంకో రెండు నెలలు ఆగి?

ఇలా కోరటం నేను ఇందిరకు చేసిన ఆఖరు అపచారం. ఇందిర ఈసారి పురిటి మంచంలోనే పోయింది. నువు నమ్ము, నమ్మకపో – నాకీనాటివరకూ ఇందిర ఆ కడుపుతోనూ, కన్నీళ్లతోనూ కనబడుతుంది. అంతకుపూర్వం ఇందిర రూపం ఒక్కటీ కళ్లకు కట్టదు.

రాజా కొంచెం సేపు తలవంచుకుని కూర్చుని చివరకు తల ఎత్తి 'దీన్ని ఏమంటావు?' అన్నాడు.

నేను మాత్రం ఏమంటాను! ప్రారబ్ధమూ, శాపమూ, కర్మా అనేవాటిలో నాకు నమ్మకం లేదు. కాని, రాజా విషయంలో అందులో ఏది అనుకోమన్నా అనుకోటానికి నేను సిద్ధమే.

❄

'ఆంధ్రజ్యోతి' వీక్లీ – ఫిబ్రవరి 1968